

[Kaj Hansen.]

hr. Ole Olsen, som faktisk ville påstå, at dette lovforslag ikke var en skærpelse af monopolløven, men at det faktisk skulle være en mildnelse. Deri er jeg meget uenig med hr. Ole Olsen. Det er en skærpelse. Jeg forstår heller ikke den ret så hårde kritik af lovforslaget. Må jeg minde om, hvad socialistisk folkepartis ordfører, hr. Poul Dam, den 22. januar 1976 sagde om forslaget:

»De ændringer, der er foreslået til monopolløven, er for mig at se i det store og hele forstandige og fornuftige forbedringer, og dem vil vi gerne være med til at se på i udvalget, og de fleste af dem vil vi såmænd nok også gerne være med til at gennemføre.« Det står i Folketingets Forhandlinger 1975-76, sp. 4594-4595. Nu ved vi da godt, at SF har sine vanskeligheder, også med at finde et standpunkt; vi andre kan jo ikke følge med, hver gang man skifter, sådan som det også er sket i denne sag. Jeg vil fortsat regne med, at det, hr. Poul Dam sagde sidst, faktisk er SFs stilling til dette lovforslag.

Op så vil jeg i øvrigt opfordre til, at man i udvalget virkelig graver sig ned i denne lovgivning. Det vil være nyttigt, og vi vil også kunne nå frem til nogle revisioner, som jeg tror vil stille forbrugerne bedre, end de er stillet i øjeblikket.

Abel (CD):

Det kan ikke undre, at centrum-demokraterne ikke nærer den samme mistillid til dansk erhvervsliv som Danmarks kommunistiske parti, og jeg skal da også blot nøjes med at meddele, at centrum-demokraterne ikke kan støtte det foreliggende lovforslag, nr. L 111 om ændring af lov om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger.

Må jeg samtidig meddele – for at spare folketingets tid – at vi heller ikke kan støtte det efterfølgende forslag, nr. L 112 om nedsættelse af en kommission til undersøgelse af kapitalkoncentrationen i erhvervslivet. Vi finder ikke, at disse forslag er rigtige at gennemføre.

Wilhelm (VS):

Det er jo, som det er sagt, stort set en genfremsættelse. Det er i øvrigt i så høj grad en genfremsættelse, at forslagsstillerne ikke engang har ændret bemærkningerne til § 1, nr. 14, som var rigtige sidste år, og som er forkerter i år, men det er selvfølgelig mindre væsentligt.

Jeg synes ikke, der er så stor grund til at gå ind i detaljerne ved denne første behandling. Det kan da godt være, at en 25 mill. kr.s grænse ikke er så smart. Jeg har mærket mig, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd i sin henvendelse til folketingets partier engang i efteråret havde noget, de betragtede som en anden løsning på formuleringen til dette stykke, og det er da muligt, at den er fornuftigere. Men sådan nogle ting egner sig vel egentlig bedre til udvalgsbehandling.

Jeg synes snarere, lovforslaget giver anledning til nogle meget korte og lidt mere principielle betragtninger, og det gør det især, fordi iscenesættelsen fra forslagsstillerens side er, som den er.

Vi kan have al mulig sympati for hensigten, vi har udtalt os før om det her forslag, og vi har ikke skiftet mening siden sidste år. Men forslag som dette og den iscenesættelse, der som sagt er omkring det, gør det nødvendigt at sige, at det er farligt for os at se at bilde sig selv eller andre ind, at det skulle være muligt at fjerne eller at undgå monopoldannelser under den højt udviklede kapitalisme. Det er såmænd ikke engang muligt at kontrollere monopolkapitalen.

Det skal ikke forhindre os i at give al mulig støtte til eventuelle fornuftige forslag om øgede beføjelser og ressourcer til tilsynsvirksomhed af forskellig art. Det er noget andet, hvis man ikke dermed bilder nogen ind, at man har fået styr på disse kræfter. Når jeg finder, at der er grund til at sige det, er det bl. a. på grund af den kommunistiske ordførers bemærkning om kontrollen, men det er også på grund af selve formålsformuleringen her i den nye formulering af § 1, som slutter med, at denne lov har til formål at sikre de bedst mulige vilkår for erhvervsudøvelsen i befolkningens og samfundets interesse. Det er og bliver et stort, fedt blålys i det samfundssystem, vi arbejder i, og jeg synes ikke, man skulle svinge sig op til de svulstige højder, når man formodentlig må vide, at det lader sig simpelt hen ikke gøre – og da slet ikke med de her småændringer, hvoraf nogle kan være rimelige og fornuftige og andre måske lidt mere tvivlsomme.

En hajfisk er nu engang en havfisk, som Brecht sagde. Det er en illusion at tro, at man kan overtale hajfisken til at afstå fra sine tænder. Det er noget andet at tale om kortlægning. Det får vi lejlighed til ved det næste forslag.